

Vlažnost není dobrá vlastnost

(Lumír Folvarčný – 24. 10. 2010)

Dnes chci hovořit na téma: Vlažnost není dobrá vlastnost. Bůh nemá rád vlažnost v našich životech. Přečteme si text:

Zjevení Janovo 3:14-17 Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: "Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý.

Pán Ježíš říká lidem v Laodikejské církvi, že ví o jejich skutcích, ale nejsou ani studení ani horcí... Kéž bys byl studený anebo horký! Proto, že jsi vlažný, nesnesu tě v ústech. Rozumím tomu tak, že v nebi probíhají rozhovory. Bůh hovoří s nebeskými bytostmi, a také osoby Boží trojice spolu navzájem rozmlouvají. Během těchto rozhovorů vycházejí z úst slova.

Pokud Bůh vidí někde v životech věřících lidí vlažnost, tak přestává jméno takového křesťana nebo sboru používat. Když posílá anděly na pomoc Božím služebníkům, tak je to především tam, kde vidí vroucí srdce. Nebo je pošle za takovým Saulem, který byl přesně opačný, ten byl úplně studený vůči Pánu Ježíši, byl pronásledovatel, chtěl skoncovat s křesťanstvím a zastavit růst církve. Když Bůh viděl toto studené srdce, poslal anděly a Ducha Svatého, aby na Saulovi pracovali. Kde je vlažnost, tam jednoduše nechává věcem volný průběh. Víme, že Bůh nás zná. Bible nám říká, že On si nás vyryl do dlaně a zná naše jména. Někdy nám posílá nebeskou pomoc, ale když vidí vlažnost, tak mu jde o naše srdce víc, než o vyslyšení každé naší modlitby.

Zamysleme se nad tím, proč je vlažnost tak velkým problémem v Božích očích? Proč Bůh tuhle vlastnost nemá rád, a proč je dobré zkoumat, zda nejsme vlažní? Jinými slovy - co znamená být vlažný? Vlažnost je podobná lhostejnosti, povrchnosti, ledabylosti. Někdo má rád přemíru svobody, kdy si může dělat, co chce, a ke všemu přistupuje vlažně. Jiný nemá jasný cíl, za kterým jde, a vše, co činí, je nekonkrétní, široké, a není pro co hořet.

Vlažnost se dá dobře ilustrovat na některých skupinách lidí. Určitě jste se setkali s lidmi, kteří jsou vroucími sportovci, jiný je zanícený rybář atd. Prostě horlivec pro činnost, kterou má rád. Nemůže se dočkat víkendu, aby se mohl věnovat svému rybaření. Jsou lidé, kteří jsou vroucí ve vztazích. Že ano? Hodně si toho můžeme všimnout u latinoameričanů, to jsou národy, jejichž lidé jsou velmi srdeční. Můžeme však také vidět, že jsou jiné národy, kde jsou lidé chladní, prostě studení. O Němcích nebo Angličanech se říká, že jsou studení. Odpoví vám na vaše otázky, ale moc emocí v tom nebude. Nevím, co se povídá o nás Čechách, ale setkáváme se s rezervovaností. Zažili jste už pozdrav s lidmi, kteří byli buď vroucí nebo studení? Já jsem to zažil. Nevím, jak to působí na vás, ale míváme z toho různé pocity a dojmy. Určitě jste se zdravili s lidmi, kteří se při setkání usmívají, vidíte nadšení a radost, kterou mají. Snaží se vás objímat nebo vám podají ruku a pořádně ji stisknou. Říkají: „Jsem rád, že tě vidím, jak se máš, musíme si popovídat, atd.“. Je to vroucí setkání, cítíte se dobře, a říkáte si: „To je milé, já jsem tak rád, že jsem ho potkal, zajímá se o mě“. Vše probíhá v přátelské atmosféře.

Ale zažili jste studené lidi? Někoho jste dlouho neviděli, potkáte se a říkáte: „Ahoj Franto, jak se máš?“. Franta odpovídá: „Dobře“, přitom nepoužívá žádnou mimiku. Podáte mu ruku a znovu cítíte chlad a máte pocit, že obtěžujete. Říkáte si: „Asi obtěžuji. Co je s ním?“ Kladete otázky: „Franto, jak se daří rodině?“ Chcete vést rozhovor, ale pokračuje to dál studeným způsobem. Raději se rozloučíte a nechcete zdržovat. Jdete pryč. Úplně jinak se člověk cítí ve vztahu, kde je nějaká vroucnost, zájem a přijetí, a odlišně ve vztahu, kde je cítit chlad a nezájem.

V našich rodinách se s tím také setkáváme. Když vidíme nadšení, vroucnost, srdečnost, tak se radujeme, povídáme si a klidně začneme i společně zpívat. Cítíme se dobře. Chci vás povzbudit, pokud jste doma citově studení, tak nezapínejte topení, ale zapněte své srdce. Svým zájmem probudíme lidi kolem. Jednoduše budme vroucí. Je pravda, že někdy je potřeba plakat s plačícími. Někoho bolí zub, a my mu neřekneme, pojď, budeme spolu zpívat. Lepší je nabídnout modlitbu za bolavý zub. Jde do toho vložit

vroucnost. Když bolí něco tebe, není mi to jedno a cítím s tebou. Svoláme ostatní a společně se modlíme za toho, kdo má bolest. Jednou tady, myslím Pepa, říkal, že někteří měli zajímavou zkušenost. Když řekli: „Něco mě bolí.“, tak dostali odpověď: „A mně nebolí ...“. To je vroucí zájem, že? To je teplo domova? Člověk již nemá více chuť mluvit o své bolesti, neboť schází zájem. Máme zde rozdílné vztahy - vroucnost, zájem, srdečnost, ochota, nebo nezájem, chlad a obtěžování.

Proč o to mluvím? Chci vám ilustrovat, že se ve vroucích vztazích cítíme dobře. Studené vztahy jsou únavné, frustrující, nebudují nás, a netěšíme se na taková setkání. Dnes najdeme i studená manželství, a to je důvod, proč někteří hledají další vztah, který bude vroucí. Můžeme to říci i o církvi. Budou-li naše vztahy studené, lidé začnou hledat dobré vztahy někde jinde. Budme tedy vroucím sborem!

Teď se již dostávám k tomu, proč Bůh opravdu nemá rád vlažnost. Dlouho jsem to nechápal. Říkal jsem si, že vlažný znamená – trochu vychladnul, a to přece není špatné. Když máte v práci velmi nadšeného pracovníka, tak vedení je spokojeno. Pokud časem trochu vychladne, ale pořád bude věrný, dobrý pracovník, který trochu ztratil prvotní elán, je to dobré. Chodí do práce, dělá, co se mu řekne a odvádí dobrý výkon. Ten, koho ta práce vůbec nebaví, je studený. Rád říká: „Šéfe, pořád po mě něco chceš, s ničím nejsi spokojený. Mě dnes není dobře, tak proč bych nemohl mít delší přestávku?“ Vedoucí, který má takového pracovníka, rychle řekne: „Víš co? Nashledanou, zkus to někde jinde.“ Nerozuměl jsem tomu, proč je Bůh tak přísný na vlažné. Jak tvrdé - vlažného vyplivnu, nebudu používat jeho jméno. Co z toho pro nás plyne?

Vlažnost nám ukradne lásku k Bohu. Je tady nebezpečí modlářství, a to je velmi silný důvod, proč nás Bůh nechce mít vlažné. Zjevení 2:1-6 nám hovoří: *Andělu církve v Efezu piš: Toto praví ten, který drží sedm hvězd ve své pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícny: "Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě. Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, vrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš. To však máš k dobru, že nenávidíš skutky Nikolaitů stejně jako já.*

V textu je řečeno, že pokud neobnovíš první lásku, Bůh pohne tvým svícem. Jestliže první láska nebude obnovena a srdce nebude hořet, Bůh vezme tvůj svícen a dá ho pryč ze své přítomnosti. Víte, Ježíš se procházel mezi svícny, které nám symbolizují sbory. Ztráta první lásky je dostatečný důvod k tomu, aby Bůh posunul svícen (sbor) někde mimo svoji přítomnost. Tak stejně to může být s našimi životy. Možná jsi zakoušel v minulosti čas Boží přízně, hořící srdce, vroucnost, nadšení pro Pána, tento vztah jsi rozvíjel, prohluboval, ale pak mohlo přijít období, kdy jsi vychladl a nechal se unést starostmi života. Ukolébalo tě vědomí, že chodíš s Pánem a jsi na tom dobře. Pak mohl přijít moment, kdy jsi ztratil první lásku, a Bůh řekl: „Já tě trochu odsunu ze své přítomnosti, protože jsou jiní na zemi, kteří jsou jako dobyvatelé – prosí, tlučou, žádají.“ Takové si přitáhne blíž k sobě.

Je to varování, které je potřeba vzít vážně. Jasně z toho vyplývá, že vlažnost a ochladnutí nám může ukrást lásku k Bohu. Vidíme, že Efezská církev nevypadala nejhůř. Měla vytrvalost, úsilí, trpěla, rozeznávala falešné služebníky, ale i přes tato pozitiva Bůh říká, že má velký problém. Ztratila se láska, samozřejmě ta vroucí. Poučme se - vlažný křesťan může být morální, zapojen do služby Bohu, vytrvalý na cestě za Kristem, a dokáže rozeznávat falešné učení. Můžeme říci, že vlažný křesťan je ochoten pro Pána i trpět, ale jeho srdce se vzdaluje. Pokud se to děje, hrozí nebezpečí. Vlažné srdce se začne naplňovat jinými věcmi. A to je ten důvod proč Bůh varuje před vlažností. Srdce hledající jiné věci nás odvede od Pána. Opravdový věřící by měl mít postoj Izajáše 26,9 *Má duše v noci po tobě touží, můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá.* Zde máme popis vroucího srdce, dychtící duše, která touží po Bohu.

Vlažnost nám ukradne vztah s Kristem. Dnes už jsem četl místo ze Zjevení, kde je řečeno, jestliže neobnovíš první lásku, pohnu tvým svícem. V takovém případě ztratíme blízkost Pána Ježíše Krista. Co je příčinou? Vlažnost. Můžeme být štědrí, učenliví, milovat druhé, nenávidět hřích, ale nebude-li naše srdce taženo do Boží přítomnosti, budeme ztrácet vroucnost k Bohu. Nedovolme to. Vroucí křesťan nebere modlitbu na lehkou váhu. Víte, modlitba je čas strávený s Pánem Ježíšem. Jsme s Ním. Voláš k němu, vyléváš srdce, těšíš se na chvíli, kdy s Ním budeš. Tohle je první láska. Touha po modlitebním životě je

opravdu znamením první lásky k Ježíši, která stále zůstává. Milování Krista se neprojevuje jen skutky, službou a dodržováním křesťanských zvyků. Jde o udržování vztahu s Bohem.

Mnozí nábožní lidé by chtěli mít osobní vztah s Bohem, ale nemají ho. Mají své učení, podle kterého žijí a snaží se k Bohu přiblížit, ale stále jim to nejde. My jsme mohli zakusit vztah s živým Bohem, který se projevuje vroucím způsobem. Bůh poslal svého Syna na zem. Když ho vzal zpět do nebe, poslal Ducha Svátého, kterého můžeš přijmout a cítit. Hovoříš-li s Bohem, odpoví ti. On nám otvírá Písmo a chce nás vést na každý den. Bůh to myslí naprosto vážně. Není jako unavený kamarád, který tě potká, a říká: „Ahoj, zase ty... už jsem tě viděl včera.“ On čeká každý den na tvé volání, na tvoji modlitbu. Chce tě povzbudit, chce být s tebou, je vroucí. Vlažný křesťan dělá kompromis s hříchem a podceňuje Boží prikázání.

Všimněme si Izraele, když zvlažněl, co začal dělat? Začal uctívat pohanské bohy. Přečtu k tomu jedno místo z 5. Moj. 8:19-20 *Jestliže však přesto na Hospodina, svého Boha, zapomeňš a budeš chodit za jinými bohy, sloužit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, že docela vyhynete. Jako pronárody, které Hospodin před vámi vyhubí, tak vyhynete za to, že jste neposlouchali Hospodina, svého Boha.* Máme zde vcelku stejné Boží konstatování jako ve Zjevení 2:5 - jestliže ztratíš lásku, pohnu tvým svícem a dám ho pryč od sebe. Ve Starém zákoně čteme, jestliže zapomeňš na Hospodina svého Boha, budeš uctívat jiné bohy, vyhyneš. Budu s tebou jednat jako s okolními pronárody. Jedná se zde také o odsunutí z Boží přítomnosti. Izrael se ne vždy řídil tímto nařízením, on často zvlažněl. Eliáš řekl v 1. Král. 18:21 *...jak dlouho budete poskakovat na obě strany?* Izrael byl schopný uctívat Hospodina, ale také uctívat jiné bohy, a tohle je přesně to, co dělá vlažnost – rozdělí naše srdce. V takovém srdci se najednou děje tohle: „Já vím, jsem křesťan, měl bych Pána milovat, já to budu dělat.“ A na druhé straně se ozývá – mám rád i jiné věci, chtěl bych se zabývat svými zájmy. Proč bych to měl brát tak příliš vážně?

Víte, dnes se používá jedno slovo, kterého se všichni bojí - „fundamentalista“, někteří tomu říkají trošku jinak - „konzervativní nebo ortodoxní“. Jsou slova, která se dneska používají pro věřící, a nikdo nechce jimi být označován. Když lidé řeknou - on je takový náboženský horlivec (atd.), tak to nezní dobře. Dostáváte nálepku a lidé říkají – on to bere moc vážně. Moc ho neposlouchej. Tento obraz my letniční máme v očích lidí, ale víte, raději mít vroucnost, a lidé ať si o nás povídají, co chtějí, než říct – já raději nechci být horlivý. Budu křesťan – „zlatá střední cesta“. Nechci moc vyčnívat z řady a raději splynu s většinou. Pak o nás říkají – on je náboženský založený, to nám zní lépe. Zní to hodně demokraticky. V naší kultuře se to používá - ten je sportovně založený, ten zase hudebně založený a jiný nábožensky. Jednoduše řečeno, každý je nějaký. Že jo? Jsi náš kamarád, pojď mezi nás, budeme spolupracovat, říká svět. Když najednou lidé poznají, že to bereš naprosto vážně a řekneš jim, tady mám hranice. Je dobré, abyste to věděli – jsem křesťan, některé věci dělat nebudu. Lidé si tě hned označí. Řeknou – to přeháníš, ty jsi už trošku fanatic. Jednou mi nějakí lidé řekli - dej si pozor, aby ses z toho nezbláznil. Zajímavá rada od lidí, kteří o chození s Bohem moc neví. Nebojme se vypadat divně, je to svědectví pro svět. Lidé musí vidět, že ne každý žije jako oni.

Vlažnost přesně tohle udělá, přestaneme být světlem a solí. Pomalu splyneme s davem a jsme jako oni. Pozor na to! Izrael nechtěl příliš vyčnívat, tak často splynul. Šalamoun, aby získal přízeň okolních národů, dovolil svým ženám, aby uctívaly jejich božstva. Přineslo to kompromisy, modloslužbu a Bůh byl zarmoucen. Musel začít jednat s Izraelem jiným způsobem a znovu si je přitáhnout k sobě.

Vlažnost způsobí, že děláme kompromis s hříchem. David, když trochu zvlažněl, padl do hříchu. Víte, když David byl pronásledován, když mu šlo o život, nebo musel bojovat s Goliášem, byl blízko Pána. Říká – *O tobě rozjímám za nočních hlídek, Žalm 63:7.* Hledal Boha, to srdce bylo vroucí, jak ta laň, která dychtí po čerstvé vodě, tak má duše dychtí po Tobě Hospodine - *Žalm 42:2.* Hořel, byl vroucí. Ale když vybojoval všechny své bitvy, stal se králem, zbohatnul, usadil se, nebydlel už v jeskyni, ale měl svůj dům, zvlažněl. Jednou, když jeho vojsko vytáhlo do bitvy, on se procházel po střeše svého domu a říká si, jsem král, moji vojáci jdou bojovat a já se tak dívám, jaké město jsem vybudoval a uviděl ženu, která se koupe. Co se stalo? Padl do hříchu. Víte, kdyby tam zůstalo to vroucí dychtící srdce po Bohu, tak by v tu chvíli, kdy to uviděl, řekl - co to je, jdu raději dolů ze střechy, kde jsem to vylezl, na co se to dívám! A šel by jinde, aby uctíval Pána. On však dal prostor žádosti očí a začal plánovat hřích. Vidíme úskalí vlažnosti - spokojenost se svým stavem je nebezpečná cesta, která tě může dostat do modlářství. Může z tebe udělat člověka, který dělá kompromis s hříchem, a snadno padne do hříchu. Pamatujme na to.

Vlažnost bere ochotu poslouchat Hospodina. To nám může ublížit. Čtěme: *2. Petr. 2:20 Jestliže tedy ti, kdo poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, znovu se do nich zapletou a podlehnou jim, budou jejich konce horší než začátky.* Text nám říká, že vlažnost přivede člověka do duchovního smilstva. Víme, že není možné milovat svět a milovat Spasitele. Kdo miluje svět, láska Otcova v něm není - *1. Jan 2,15.* Vlažný křesťan takto žít dokáže. Přečtu vám jedno místo ze *Sofoniáše 1:4 - Napřáhnu svou ruku na Judu... a 1:5-6 a rovněž ty, kdo se na střeších klanějí zástupu nebeskému, ty, kdo se klanějí hned Hospodinu a jím se zapřisahají, a hned zase přísahají při svém Melekovi, ty, kdo odpadli od Hospodina, kdo Hospodina nehledají a nedotazují se ho.* Vidíme zde, že Juda jakoby odpadl od Boha, ale na druhé straně čteme – oni se klanějí Hospodinu a jím se zapřisahají. Vidíte to? Nějaká forma pravé zbožnosti – my patříme Hospodinu, On je naším Pánem, On nás bude chránit. Dále je psáno – a hned přísahají při svém Melekovi. Když bylo zle, volali k Hospodinu, a když Hospodin neodpovídá, vzývají pohanské božstvo Meleka a modlí se k němu. Taková směsice, kdy si ty bohy střídáme, jak nám to vyhovuje. Hledejme podobu s dnešní dobou. Dneska neuctíváme Meleky ani Baaly, ale jsme v pokušení mít rozdělené srdce. Můžeme spoléhat na své vzdělání, životní zkušenosti, finance, rodinu, ale někdo hledá pomoc i v okultních praktikách. Dejme si pozor na rozpolcené srdce, abychom nebyli jak Juda u Sofoniáše. Jednou voláme k Hospodinu, a jindy očekáváme pomoc z jiné strany. Buďme vroucí, horliví, stále plní lásky k Pánu. Jemu svěřujeme svůj život a své starosti.

Vlažnost může v konečném důsledku ukradnout naše spasení. Před tím nás Bůh varuje. U *Matouše 25:1-13* čteme příběh o moudrých družičkách a o nemoudrých. V příběhu jsou popsány důsledky vlažnosti. Některé zanedbaly olej v lampě. Jak? Svou nemoudrostí a vlažností. Trochu si schruply a nedbaly o vroucí srdce. Dále *Matouš 25:11-12: potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: 'Pane, pane, otevři nám!' Ale on odpověděl: 'Amen, pravím vám, neznám vás.'* Tvrdé slovo. Dostaly odpověď - neznám vás. Co jsme četli na počátku? Ztratíš první lásku - Já pohnu tvým svícnem, nebudu se k tobě znát. Budeš vlažný - nesnesu tě ve svých ústech, odsunu tě pryč. Družičky nebyly bezbožné, ani odpadlé, byly jen vlažné. Když viděly, že ženich přišel, řekly: „Pane, Pane, otevři nám.“ Co jim řekl ženich? Neznám vás. Pokud Bůh říká, neznám vás, má na mysli ztrátu osobního vztahu – ty nemluvíš se mnou, já se nebudu vnučovat. Víme, že je přece vševědoucí. Ty ženy ztratily své spasení. Dveře byly zavřené, ženich se k nim nehlásil. Dnešní doba je plná vlažnosti. Je moderní příliš neriskovat, sbírat informace, nedělat radikální rozhodnutí, jít bezpečně a pomalu, krok za krokem. Žít spokojeně, příliš nevyčínat z řady. Bibličtí křesťané nejsou takoví. Pokud se tím necháš ovlivnit, dovolíš vlažnosti přijít. Ona může ukradnout vztah s Kristem, přijdou kompromisy s hříchem, tvá láska k Bohu vychladne, vytratí se ochota poslouchat Pána. V důsledku můžeš ztratit své spasení.

Na závěr vás chci povzbudit místem z *Nehemjáše*. Ukazuje nám, jak je Bůh trpělivý. On nevynáší své soudy okamžitě, když člověk udělá chybu. Jedná s námi, protože nás chce vychovat a přitáhnout blíž k sobě. *Nehemjáš 9:16-19 Ale oni, naši otcové, se zpučně vyvyšovali, byli tvrdošijní a neposlouchali tvé příkazy. Odmítli poslouchat a ani si nevzpomněli na divuplné skutky, které jsi pro ně činil. Byli tvrdošijní a vzali si vzdorně do hlavy, že se vrátí do svého otroctví. Ty jsi však Bůh ochotný odpouštět, milostivý a soucitný, shovívavý a nesmírně milosrdný, proto jsi je neopustil. Dokonce si odlili sochu býčka a řekli: »To je tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta«. Dopustili se strašného rouhání. Avšak ty jsi je v nesmírném slitování na poušti neopustil. Ve dne od nich neodcházel sloup oblakový, který je vodil po cestě, a v noci sloup ohnivý.* Nehemjáš říká – Ty jsi Bůh, který odpouští, jsi milostivý, soucitný, shovívavý, milosrdný a neopouštíš. Takový je náš Pán, a tím chci zakončit.

Zjistil-li jsi, že tvé srdce vychladlo a ztratilo vroucnost – stále je čas milosti a ty se můžeš vrátit k Spasiteli. Modli se: „Pane, dej, ať mé srdce hoří, chci žít pro tebe a znovu tě hledat. Obnov můj modlitební život.“ Bůh čeká na tebe a na tvé zavolání. Čeká na tvůj návrat k Němu. *Nehemjáš 9:30-31 Měl jsi s nimi trpělivost po mnohá léta. Skrze své proroky jsi jim dával výstrahu svým duchem, ale neposlouchali. Proto jsi je vydal do rukou národů cizích zemí. Ale z nesmírného slitování jsi s nimi neskoncoval a neopustil jsi je, protože jsi Bůh milostivý a soucitný.* Vidíte! Nehemjáš znovu podtrhuje, že Bůh je milostivý a soucitný. I když vychovával Izrael a jednal s ním skrze otroctví, na svůj lid nezapomněl. Snaží se dokazovat svou lásku, aby člověk zatoužil po návratu do Jeho přítomnosti. Nedovolme nikdy vlažnosti, aby ovládla naše srdce. Přejí vám hořící srdce, horlivost pro Pána, a pokud se někdo vzdálil, vychladl, může se dnes vrátit k Bohu. Nebuďme daleko od Boha. A pokud Bůh s někým začal třást, aby se k němu vrátil? Nečekej, vrať se! Hořící je lepší než vlažný.